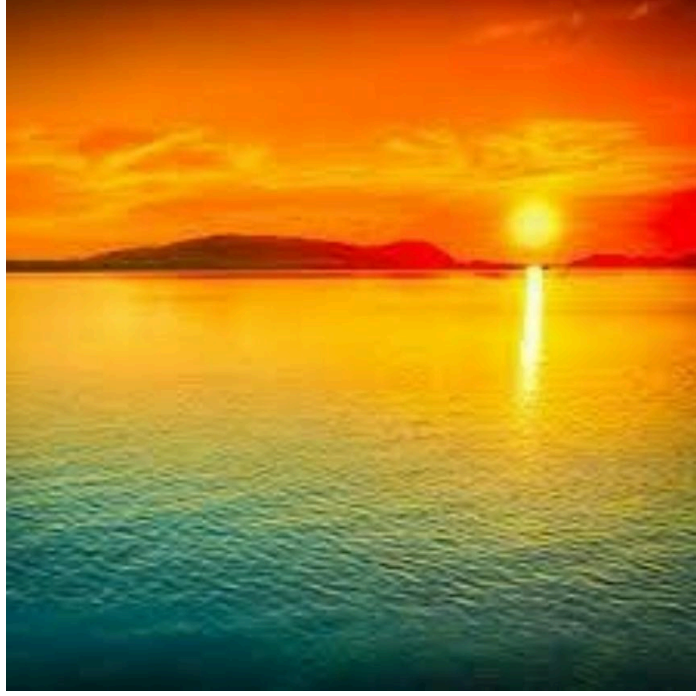

Yarım Kalan Bir Konser İsimli Şiirimin Hikayesi

– Ayışığı · 27 Kasım 2017

YARIM KALAN BİR KONSER İSİMLİ ŞİİRİMİN HİKAYESİ

Her insanın bir hikayesi olduğu gibi, her şiirinde bir hikayesi vardır.

Yaklaşık 1,5 yıl öncesi yaşadığım kâbus gibi bir günümün şiire yansıyan hikayesi şöyle:

Mevsimlerden kış, günlerden cuma.

Soğuk rüzgarların estiği sisli mi sisli bir havanın sabahında rutin muayenem için Tıp.Fakültesi Hastanesine gidiyorum.

Rutin tahlillerim yapılıyor; öğleden sonra sonuç gösteriyorum, kan tahlilindeki yüksek bir sonuçtan ötürü Hematoloji Polikliniğine sevk ediliyorum.

Gidip kaydımı yaptırıp sıramı bekliyorum.

Beklerken de kapıda bekleyen hastaların birbirine anlattıkları hazin hikayelerini duydukça ürperiyorum.

O kadar yoğunluktan sonra sıra bana geliyor.

Asistan doktor tahlilleri inceliyor "siz bekleyeceksiniz çünkü hocanın görmesi gerekiyor" diyor

Muayeneye gelenlerin hepsi sonuçlarını gösterip gidiyorlar,mesai de bitmek üzere,bir ben kalıyorum poliklinik koridorunda.

Hoca kan tahlilimi(Periferik Yayma)mikroskopta incelerken;endişeli bekleyişim de,beni kötü bir heyecan basarken,dışarıya da birden karanlık basıyor.

Ve işte merakla beklenen an...

Hoca çıkıyor odasından ve elinde bir sürü tetkik kağıtlarını ayaküstü bana uzatıyor ve asistan doktora gitmemi söylüyor.

Kuşkulanıp hocam ben hemşireyim neden şüphelendiniz diye soruyorum.

Hoca KLL diyor ve gitmeye yöneliyor...

Bir dakika beni dinleyin diye yalvarıyor ve birden ağlamaya başlıyorum!!!

Bildiğim halde teşhisin açılımını istiyorum.

Lösemnin bir çeşidi diyor ve peş peşe sorular soruyorum...

Önce tedavisi var mı diye soruyorum,yok diyor...

İlaçlı tomografiler,kemik iliği v.b. tahlilleri,ilaçlara alerjim olduğu için nasıl yaptıracağımı soruyorum...

Beni yeniden asistan doktora yönlendiriyor o size anlatır diyor ve mesaisi dolduğu için gidiyor...

Ve ben arkasından kan çanağı gözlerle bakakalıyorum.

Panik içinde asistana doktora gidiyorum.

Asistan doktor bütün gün yoğun hasta bakmaktan dolayı konuşmaya hiç mecali yok gibi,yorgun mu yorgun görünüyor ama yine de bana cevap vermekten hiç kaçınmıyor.

Anlamadığım bir şeyi soruyorum...

Hoca madem ki tedavisi yok dedi,neden bunca zahmetli tetkikleri istedi öyleyse diyorum.

Üzülmeysin tedavisi var diyor.

Asistan doktor kendi bildiklerini anlatıyor ve ben kendi iç sesimin çığlıklarından hiç bir şey anlayamıyorum.

Doktor bey büyük bir sabırla benim sakinleşmemi bekliyor,mesaisi bitse de gitmek için hoca gibi hiç acele etmiyor.

Bana üzüldüğünü feri sönük gözlerinden anlıyorum.

Tetkikler için randevu veriyor ve ben sağ olun,teşekkür ederim deyip çıkıyorum odasından...

Poliklinik katında kimsecikler yok,herkes gitmiş.

Hastane koridorlarında yalnızca kendi ağlama sesim yankılanıyor ve yalnızca ben duyuyorum beni.

Kafam oldukça karışık bir vaziyette,dünya başıma yıkılmış gibi,belediye otobüsüne biniyorum...

Kafamı tutamıyorum,cama yaslıyorum yorgun,bitkin,çaresiz bir halde.

Otobüs gidiyor ama ben hala aynı yerde çakılı paslanmış mih gibi duruyorum.

Evimizin durağında iniyorum ama ayaklarım zor gidiyor.

Yıkılmış bir vaziyette eve giriyorum...

Sevgili eşim hemen nasıl tahlillerin diye soruyor...

Ben de her zaman ki gibi iyi diyor,geçtiřtiriyorum.

Söylemek istemiyorum,çünkü o dönemde eşim kemoterapi alıyor...

Üzmek ve tedavisini etkilemek istemiyorum.

Sonra boğazımdan bir lokma bile geçmeyen akşam yemeği sonrasında,eşim bu akşam AKM'de Buselik Makamında konser var gidelim mi diyor,ben de tamam,hemen gidelim diyorum.

İçim içime de,eve de sığmıyor,ve biz dışarı çıkıyoruz.

Zemheri ayazında;hayali çocukluğumdan kalan yeni aldığım nehir yeşili mantom her ne kadar beni sarıp sarmalasa da,ben yine de üşüyor,tir tir titriyorum.

AKM'de konser salonuna girip,deniz mavisi koltuklara oturuyoruz.

Tam karşımızda simsiyah bir sahne.

Konser başlıyor...

Şarkılar bana sanki ninni gibi geliyor.

Konser arasında eşim bana dönüp,bu şarkılar insanı rehabilite eder,tam da hastayken dinlenilebilecek şarkılar diyor.

O an kendime şöyle bir bakıyorum rehabilite olmuş muyum diye,ama nafile!

Ne yapsam söz geçiremiyorum kendime.

Konserin ilk yarısı bitti.

Ne şarkılar beni anladı,ne de ben onları...

Eşime konserin 2.yarisını izlemeyelim keyifsizim,gidelim dedim ve çıktık geldik evimize.
Yarım kalan her hayat gibi konserde yarım kaldı.

O gece ve kaç gece daha uykusuz geçti ama nasıl geçti bir ben bilirim,bir de Yaradan.

Bu şiirimi kabus gibi bir günün ertesinde yazdım.

Sonrasında kendimi bir nebze de olsa rahatlamış gibi hissettim.

Diyeceksiniz ki sonuç ne?

Ben de bilmiyorum.

Yıllardır soru işareti ile yaşıyorum,kah unutarak,kah arada sırada hatırlayarak...

Çünkü ileri tetkikleri bilerek yaptırmadım.

Her zaman metanetli olan sevgili eşim,günler sonra perişan hallerimden,ben de bir şeyler olduğunu anladı ve anlattığımda gayet rahat bir tavırla üzülmediğin şey bu mu dedi ve beni rahatlattı.

25 yıl önce yine buna benzer bir olay yaşamıştım.

Kanda hiç lökosit görülmemişti.

Tahlillerde yanlışlık vardır diye kaç kez tekrarlamışlardı ama sonuç yine de aynıydı.Beni acil sevk etmişlerdi.

Ama ben ne yaptım,kendi hassas yapımı bildiğim için devamını getirmedi.

İşte bu yüzden eşim bana haklı olarak dedi ki;25 yıl seni öldürmeyen bir hastalık,korkma şimdi de öldürmez dedi ve içime bir ferahlık geldi.

Allah'ın izniyle bugüne kadar geldim çok şükür.

Bundan sonra da varsa eğer ne kadar ömrümüz,yine yaşarız acısıyla tatlısıyla...

Ama illa ki severek,sevilerek,barış ve huzur içinde,hayata küsmeden,kimseleri küstürmeden,her an'ı yaşayarak,yaşatarak,hep iyilik yaparak,iyi bir insan olarak,sabır ve hoşgörü içinde,şu yalancı dünyada hoş bir seda bırakarak...

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ

YARIM KALAN BİR KONSER

bir konsere gittik bu akşam

makamı buselik

eserler ağır aksak

gönlüm harabe

ben deli divane

yerle yeksan

devinimler içinde ruhum

korkularım kördüğüm

kendimden geçme faslındayım

bu son fasılda...

öyle bir konser ki bu
ruhuma işleyen ilaç gibi
derin bir boşluktaım sanki
ha düştüm ha düşecek
ayakta zor tutuyorum kendimi
oturuyorum
deniz mavisi koltuklardan birine
tam karşımda ışıklar altında
siyah mı siyah bir sahne
gözlerim kömür karası
karadan daha kara kapkara!
gün geceden kara
sisli mi sisli bir hava
hiç bir şeyi görmüyor gözüm
ne sahnedeki yıldızları
ne söylenen şarkıları
yalnızca çalgıların sesi
bir ninni gibi kulaklarımda.

öylesine yorgunum ki bu gün

kimseye anlatamayacağım kadar

kimsenin beni anlayamayacağı kadar...

hani bazen olur ya

kimseyle konuşmak istemezsin

iç sesinin çığlıklarından

konuşulanları duymazsın

kaçmak istersin her şeyden

ama önce kendinden

kalakalırsın olduğun yerde

çakılı paslanmış mih gibi!

çok renksizim çok

gülüşümden eser yok

alabildiğine sessizim

çaresizim

dışım sükunet,içim kıyamet

ay yüzümde buzdan bir duvar

yüregimde kanayan bir yara var

içimi üşüten kışım da

beni sarıp sarmalayan

gözümün irisine yansıyan

nehir yeşili bir mantom var

hayali çocukluğumdan kalan

bazen öyle bir an gelir ki

yarım kalır her şey

tıpkı vedasız vedalar gibi...

konserin ilk yarısı bitti

bu geceki şarkılar da

beni bir türlü çözemedi gitti

hayatımdan neler neler

bir su gibi aktı geçti

düş yorgunu yüreğim

meçhule giderken dalgalar boyu

içimde anlayamadığım bir korku

sancılı bir günün karanlığı

kara bir bulut gibi

tüm benliğimi sarıyor

geceler karaları bağlıyor

ay ışığı yüzünü saklıyor

ağlıyor ağlıyor...

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ